



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 626/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JUDr. Tomáš Dopita | ADVOKÁT, s. r. o., Vazovova 6838/9B, Bratislava, proti postupu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline v konaní vedenom pod ČVS: KRP-35/1-VYS-ZA-2024 a postupu Okresnej prokuratúry Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3Pv 575/25/5511 takto

### rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

### Odôvodnenie:

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského riaditeľstva ČVS: KRP-35/1-VYS-ZA-2024 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3Pv 575/25/5511. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vyslovil porušenie označených základných práv postupom krajského riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: KRP-35/1-VYS-ZA-2024, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3Pv 575/25/5511 a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že je uznesením vyšetrovateľa krajského riaditeľstva ČVS: KRP-35/1-VYS-ZA-2024 zo 14. februára 2025 (ďalej len „uznesenie policajta“) trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ podal proti uzneseniu policajta sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodla prokurátorka okresnej prokuratúry

uznesením č. k. 3 Pv 575/25/5511-9 z 9. mája 2025 (ďalej aj „uznesenie prokurátorky“) tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú. V ďalšom sťažovateľ oneskorene využil mimoriadny opravný prostriedok, a to návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, ktorým sa domáhal zrušenia uznesenia policajta a uznesenia prokurátorky (ako právoplatných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní vo svojej trestnej veci), o čom ho písomne upovedomil generálny prokurátor Slovenskej republiky listom č. k. IV/1 Pz 307/25/1000-8 z 8. septembra 2025.

3. Sťažovateľ svoju argumentáciu v podanej ústavnej sťažnosti rozdelil do dvoch rovín.

4. V prvej rovine namieta procesné pochybenie prokurátorky okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3Pv 575/25/5511, ktorá síce o ním podanej sťažnosti proti uzneseniu policajta rozhodla svojím uznesením č. k. 3 Pv 575/25/5511-9 z 9. mája 2025, ktoré ale nedoručila (a to až do času podania ústavnej sťažnosti) riadne zvolenému obhajcovi sťažovateľa JUDr. Tomášovi Dopitovi (ktorý sťažovateľom podanú sťažnosť aj odôvodňoval), ale iba samotnému sťažovateľovi, a to 6. júna 2025, teda až mesiac po tom, ako bolo vydané. Sťažovateľ bol presvedčený, že prokurátorka okresnej prokuratúry bude svoje uznesenie č. k. 3 Pv 575/25/5511-9 z 9. mája 2025 riadne doručovať nielen jemu samotnému, ale aj zvolenému obhajcovi JUDr. Tomášovi Dopitovi, ktorý *„hájl jeho práva ako obvineného a ktorý mu vie vysvetliť všetky konzekvencie rozhodnutia, vr. poučenia o ďalšom možnom právne dostupnom postupe.“* V dôsledku tohto postupu prokurátorky okresnej prokuratúry v napadnutom konaní mal sťažovateľ zmeškať zákonnú 3-mesačnú lehotu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, keďže ako obvinený *„bez možnosti obhajoby v súčinnosti s ním zvoleným obhajcom, JUDr. Tomášom Dopitom, nemohol touto formou postupovať, nakoľko uvedený obhajca nemal a do dnešného dňa nemá informáciu o rozhodnutí o jeho Sťažnosti v znení Odôvodnenia sťažnosti, nebolo mu žiadne rozhodnutie doručené, voči ktorému by následne mohol aplikovať postup podľa ust. § 363 Trestného poriadku.“* Sťažovateľ síce napokon mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku podal prostredníctvom iného zvoleného obhajcu, ale právne neúčinným spôsobom, pretože z dôvodu riadneho nedoručenia uznesenia prokurátorky svojmu zvolenému obhajcovi JUDr. Tomášovi Dopitovi, ktorý tento postup predpokladal v zmysle § 179 ods. 1, 2, 5 Trestného poriadku v spojení s § 44 ods. 8 Trestného poriadku, došlo k časovému posunu, následkom čoho iný/ďalší zvolený obhajca zmeškal zákonnú 3-mesačnú lehotu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku proti uzneseniu policajta a uzneseniu prokurátorky ako právoplatným rozhodnutiam vydaným v prípravnom konaní proti jeho osobe.

5. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ rozporoval postup krajského riaditeľstva, správne policajta, ktorý v čase pred vznesením obvinenia pre stíhanú trestnú činnosť podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vypočul v procesnom postavení troch svedkov, a to [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], keď následne po postupe podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku proti jeho osobe nezabezpečil riadnymi zákonnými prostriedkami, aby títo svedkovia vypovedali, keďže odmietli vo veci vypovedať. Teda sťažovateľ postupu policajta vyčíta, že *„nevykonal akékoľvek opatrenia na to, aby mal možnosť využiť jeho práva na obhajobu, nezabezpečil akýmkoľvek donucovacím alebo sankčným inštitútom priebeh úkonu tak, aby zachoval práva sťažovateľa na obhajobu (okrem iného klásť svedkom otázky).“*, keď *„Takéto flagrantné*

*porušovanie práv obvineného (sťažovateľa) na obhajobu, nemožno tolerovať, zvlášť v prípade obvinenia z trestného činu, za ktorý mu hrozí až doživotný trest odňatia slobody.“.*

## II.

### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

6. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) dohovoru (i) postupom okresnej prokuratúry v napadnutom konaní, ktorá mala z dôvodu nedoručenia svojho uznesenia č. k. 3 Pv 575/25/5511-9 z 9. mája 2025 znemožniť sťažovateľom zvolenému obhajcovi JUDr. Tomášovi Dopitovi riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, a (ii) postupom policajta v konaní vedenom pod ČVS: KRP-35/1-VYS-ZA-2024, ktorý nevyužitím príslušných represívnych právnych prostriedkov podľa Trestného poriadku umožnil vo veci vypočutým svedkom, na ktorých podklade bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre stíhanú trestnú činnosť, nevypovedať.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

#### **II.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti:**

11. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

13. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň

vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

14. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí návrh na začatie konania obsahovať aj to, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha (v procesnej terminológii sa taký návrh označuje ako „petit“).

## **II.2. K právomoci ústavného súdu všeobecne:**

15. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

18. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré

sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

20. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

### **II.3. Posúdenie vecí:**

21. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že vyústením právne relevantnej argumentácie sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti by mal byť právne záväzný petit (odsek 14 tohto odôvodnenia), ktorým sťažovateľ definuje spôsob, akým má/by mal ústavný súd o tomto predmete konania rozhodnúť s účinkami umožňujúcimi obsahovo naplniť predmet podanej ústavnej sťažnosti a zavrieť tak aj v materiálno-formálnej rovine ochranu sťažovateľom označených práv. Sťažovateľom formulovaný petit podanej ústavnej sťažnosti takéto požiadavky v kontexte § 133 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde nenapĺňa, keďže od ústavného súdu požaduje len vyslovenie porušenia označených základných práv, ale bez zrušenia uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 575/25/5511-9 z 9. mája 2025 alebo iného zásahu podľa naostatok označeného ustanovenia, čím tak výsledkovo nepožaduje zavrieť ochranu označených práv a reparáciu ich porušenia v následnom postupe (nemôže ísť len o „rozhodnutie pre rozhodnutie“). Ústavná sťažnosť by preto mohla byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre absenciu jej zákonných náležitostí.

22. Kontextuálne však ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku,

v dôsledku čoho dochádza k vyhoveniu ústavnej sťažnosti zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý (IV. ÚS 320/2011). Inými slovami, základné právo na súdnu ochranu „je výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). V zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva v prípadoch namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania malo spravodlivý charakter (rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, body 49 a 50; rozsudok vo veci A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, bod 23, bod 24).

24. Vo všeobecnosti možno uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane ním označených práv (I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, II. ÚS 355/2022). V nadväznosti na už uvedené ústavný súd sťažovateľovi pripomína, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (IV. ÚS 80/2022).

25. Z tohto uhla pohľadu, pokiaľ nedôjde k reparácii sťažovateľom tvrdených procesných pochybení v prípravnom konaní, je potrebné ho upozorniť primárne na úpravu predbežného prerokovania (v samosudcovských veciach preskúmania) obžaloby a postup podľa § 244 ods. 1 písm. h) a k), ods. 3 Trestného poriadku. Už tu je možné vyhodnotiť, či sťažovateľove práva v predsúdnom konaní boli naozaj porušené a aké konzekvencie z toho vyplývajú, pričom uznať vinným zo spáchania trestného činu a potrestať ho môže len v následnom konaní súd. Právomoc ústavného súdu je v reťazci subsidiarity až zástupná a relevantná z hľadiska aspektu výsledkovej

spravodlivosti (trestného procesu ako celku po jeho právoplatnom skončení a vyčerpaní aj mimoriadnych opravných prostriedkov). Ústavný súd nie je priebežne dozorovým súdom v priebehu konania, do akej pozície ho sťažovateľ stavia, a, naopak, skôr konajúce orgány a najmä súdy sú garantom nielen zákonnosti, ale aj ústavnosti konania.

26. Uvedené sa týka všetkých sťažovateľom označených práv, preto ústavný súd nebude rozoberať ich vecnú použiteľnosť ako tzv. referenčných noriem.

**P o u ě n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 13. novembra 2025**

**Ladislav Duditš**  
**predseda senátu**